

Brenda Joyce

A szűz szerető

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Brenda Joyce Dreams Unlimited Inc., 2010 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *An Impossible Attraction*
(HQN Books)
Magyarra fordította: *Zinner Judit*

Nyomtatásban megjelent: az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2015/1. számában, 2015
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-538-991-9

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

ELŐHANG

Mindenütt gyertyák égtek, s Alexandra zavartan megtorpant az arany és burgundi vörös tapéta borította betegszoba ajtajában.

– Alex... Alexandra! – suttogta édesanyja az ágyból.

A két ablak előtt be voltak húzva a nehéz függönyök. A mahagóniszekreter és az ágytámla sötét erezetét kiemelte a tapétához hasonló, elegáns ágynemű. Az egyetlen karosszék a szobában szintén erőteljes sötétvörös színben játszott, a fények mégis szinte elvakították a lányt.

– Itt vagyok, anya – válaszolt suttogva, majd odasietett az ágyhoz, ahol Elizabeth Bolton feküdt haldokolva. Már alig látott, és még kevésbé hallott. Nyilvánvaló volt, hogy nem éri meg a másnapot, végleg felemészttette a rák. Alexandra visszatartotta a könnyeit. Egyetlenegyszer sem sírt, mióta apjától megtudta, hogy édesanyja a szörnyű, végzetes kórban szenved. Még csak meg sem lepődött, hisz Elizabeth a szemük láttára sorvadt el az elmúlt hónapok során. Tizenhét évével ő lévén a legidősebb a három nővér közül, neki kellett összetartania a családot ebben a rémes megpróbáltatásban.

Odasietett hát az édesanyja mellé, s összeszorult a szíve felismerhetetlenségig lesoványodott arca, csontsovány teste láttán. Valaha annyira szép, annyira eleven volt! Még csak a harmincnyolcadik évében járt, de kilencvennek látszott.

Alexandra mellé ült, s megfogta vékony, törékeny kezét.

– Apa szólt, hogy látni akarsz, anyám. Mit hozzak neked? Szeretnél egy korty vizet?

Elizabeth halványan elmosolyodott. Szinte eltörpült a hatalmas ágyon.

– Angyalok – suttogta. – Látod őket?

Könnyek törtek elő Alexandra szeméből, de határozottan visszapislogta őket. Anyjának arra van most szüksége, hogy erős maradjon, ahogy hét- és kilencéves húgainak is. Sőt, az apjának is szüksége van az erejére, bár ő most éppen bezárkózott a könyvtárszobába egy üveg gin társaságában. Viszont most már értette, mitől olyan furcsán fényes a szoba, és miért telt meg annyi melegséggel.

– Nem látom őket, de érzem a jelenlétüket. Félsz, anya?

Elizabeth megrázta a fejét – már amennyire telt az erejéből –, és gyengén megszorította lánya kezét.

– Nem... akarok... elmenni, Alexandra. A lányok... még annyira kicsik.

Alexandra közelebb hajolt, mert alig hallotta.

– Mi sem akarjuk, hogy elhagyj minket, de az angyalok közt jó helyen leszel – felelte, s valahogy még mosolyognia is sikerült. – Gondoskodni fogok Oliviaról meg Corey-ről, ne aggódj! És apáról is.

– Ígérd meg, drágám, ígérd meg!

A lány anyja csontos arcához szorította az övét.

– Megígérem. Annyi mindent tettél ezért a családjáért. Te voltál a fénylő csillagunk, a kősziklánk, a horgonyunk, ezentúl pedig én fogok törődni a lányokkal és apával. Ne félj, megleszünk, nem lesz semmi baj – mondta, bár nagyon úgy tűnt, hogy soha semmi nem lesz rendben többé ebben a házban.

– Annyira... büszke vagyok... rád.

Alexandra felegyenesedett, hogy egymás szemébe tudjanak nézni. Ő volt a legidősebb lány, az elsőszülött, akit évek választottak el két kishúgától, ezért mindig is nagyon közel álltak egymáshoz az édesanyjával. Ő tanította meg Alexandrát a háztartás vezetésére, a vendéglátás művészetére, a helyes öltözködésre, akár délutáni teáról, akár nagyszabású bálról volt szó. Tőle tanult fahéjas süteményt sütni, limonádét készíteni, mosolyogni még akkor is, ha épp zaklatott, és méltósággal viselkedni, bármi történjék is. Ő mutatta meg neki, milyen hatalmas erő a szeretet, és milyen fontos a család, a szorgalom és a mások iránti tisztelet.

Alexandra tudta, hogy anyja büszke rá, ahogy azt is, hogy ezt az utolsó, együtt töltött pillanatot nem

lesz képes elviselni.

– Ne aggódj a lányok és apa miatt, gondjukat fogom viselni.

– Tudom – mosolygott szomorúan Elizabeth, majd elhallgatott. Alexandrának kellett egy perc, amíg ráébredt, hogy kiüresedett a tekintete.

Élesen beszívta a levegőt, szinte elvakította a fájdalom. Végül nem tudott már parancsolni a könnyeinek. Megszorította anyja kezét, és mellé feküdt az ágyba. Máris elviselhetetlenül hiányzott.

Vőlegénye, Owen így talált rá kis idővel később.

– Alexandra! – emelte fel gyengéden az ágyról.

A lány belenézett aggódó, kutató szemébe, s hagyta, hogy kivezesse a szobából, melyre immár sötétség borult, eltűnt a korábbi meleg fény. A folyosón a férfi hosszan magához ölelte. Alexandra hozzásimult, bár aznap másodszor is darabokra tört közben a szíve.

Tudta ugyanis, hogy mi következik, hogy mit kell tennie.

Owen volt a legjobb barátja, egyetlen igaz szerelme, de ennek most már nem volt jelentősége.

– Miért nézel így rám? – kérdezte csodálkozó szemmel a férfi.

Alexandra két keze közé fogta vőlegénye szép arcát.

– Szeretlek, Owen.

A férfi megijedt.

– Sokkot kaptál. Most a gyásznak van itt az ideje.

Alexandra lassan megrázta a fejét.

– Nem mehetek hozzád, Owen, hiába tiéd a szívem. Azt ígértem anyámnak, hogy gondot viselek erre a családra, az életem már nem az enyém. Nem lehetek a feleséged, nem lehetek a gyermekeid anyja.

A húgaimmal kell törődnöm ezután.

Abban a pillanatban meg volt győződve afelől, hogy nem tehet mást, és porig sújtotta életének ez a gyökeres fordulata.

– Alexandra! – kiáltott fel Owen. – Adj magadnak időt a gyászra! Várni fogok rád, mert szeretlek.

Együtt átvészeljük ezeket az időket.

A lány azonban elhúzódott tőle. Ez volt élete legnehezebb döntése.

– Nem, Owen. Minden megváltozott. Corey-nak és Olivianak szüksége van rám, ahogy apánknak is.

– Várni fogok rád – ismételte Owen, s könnyek csillogtak a szemében.

Alexandrának nem volt más választása. Együtt kell tartania a családját, akármit is kell tennie vagy feláldoznia érte.

– Isten veled, Owen.

1.

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy eltartsalak benneteket – jelentette ki Edgemont báró.

Alexandra Bolton meglepetten nézett komor arcú, zilált külsejű apjára, aki az imént idézte lányait a színe elé kis, rendetlen könyvtárszobájába, ahol alkalmanként a birtok gazdasági iratait szokta tanulmányozni. Furcsamód józannak tűnt, pedig már délután fél öt is elmúlt. Vajon mit akart az előbbi kijelentésével mondani?

– Tudom, mennyire bizonytalanok a pénzügyei, apám – szólalt meg a lány megnyugtató mosollyal –, ezért még több varrást fogok vállalni, úgyszólván minden héten további bevételhez jutunk.

Apja csüggedt hangot hallatott.

– Pont olyan vagy, mint az anyád. Ő is fáradhatatlanul bátorított engem egészen a halála napjáig. – Elfordult, tett néhány lépést, s megroggyant a válla. Aztán leült hasonlóképp megviselt íróasztala mögé.

Alexandrát rossz érzés fogta el. Anyja halála óta minden tőle telhetőt megtett, hogy összetartsa a családot, ami apja szerencsejáték és whisky iránti szenvedélyét tekintve nem volt könnyű dolog. Egyedül édesanyja tudta mindebben némileg visszafogni. Apjuk utoljára akkor kérette be őket a könyvtárszobába, mikor azt közölte velük, hogy anyjuk halálos beteg. Persze ebből már sejtettek valamit, mert a szemük láttára sorvadozott. A hír szívzaggató volt, de nem meglepő.

Elizabeth kilenc éve ment el, s apjuk azóta minden önuralmát elvesztette. Már meg sem próbált megszabadulni rossz szokásaitól. Corey szilaj természetű volt, s mindig a maga feje után ment, ha Alexandra épp nem tartotta rajta a szemét. Olivia pedig visszavonult a maga csendes művészvilágába, vízfestékei és pasztelljei közé, s bár elégedettnek tűnt, Alexandra nem volt nyugodt felőle. Ő maga feladta értük élete szerelmét, de nem bánt meg semmit.

– Valakinek bizakodónak is kell lennie – jelentette ki határozott mosollyal. – Lehet, hogy kevés a pénzünk, de van egy szép otthonunk, még ha rá is fér némi tatarozás, van ruhánk, és van ételünk. Lehetne rosszabb is.

A tizenhat éves Corey gúnyos kuncogást hallatott, hiszen a házban kopott volt minden szőnyeg, a falakon alig volt festék, a függönyök pedig szó szerint foszladoztak. Odakint sem volt jobb a helyzet, mert a személyzet immár egyetlen szolgára korlátozódott, s a kertész is elment már tavaly. Londoni házukat rég eladták, bár Edgemont Way amúgy is csak egyórányi kocsútra volt Greenwichől.

Alexandra úgy döntött, nem vesz tudomást meglehetősen féktelen, szókimondó és igencsak szép kishúgáról.

– Apám? Aggaszt a viselkedése. – Sőt az is, hogy még nincs becsípve. Mit jelentsen ez a fordulat? A lány nem mert reménykedni. Tudta, apjának nincs oka rá, hogy változtasson léha életmódján.

A báró felsóhajtott.

– Nincs több hitelem.

Alexandra aggodalma fokozódott. A többi nemesi családhoz hasonlóan ők is bérleti díjából és hitelekben éltek. Apjuk szerencsejáték-szenvedélye miatt azonban lassacskán el kellett adniuk bérbe adható gazdaságaikat, mostanra már csak kettő maradt. Még ezek bevételének is elégnek kellett volna lennie, hogy eltartsák a családot, ha nem lett volna ott minden áldott este a kényszeres ivás és szerencsejáték. Ám sajnos ott volt, így alig néhány évvel anyjuk halála után Alexandra kénytelen volt a varrást kedvtelésből megélhetési forrássá változtatni, hiába volt ez a helyzet nemegyszer megalázó. Ugyanazok a nők lettek ugyanis a megrendelői, akikkel korábban gyakran teáztak együtt vagy tettek eleget vacsorameghívásoknak. Lady Lewis kifejezetten élvezte, hogy személyesen hozhatja el hozzá elszakadt vagy elpiszkolódott ruháit, majd nagy hangon ócsárolta Alexandra „hanyag” munkáját, amikor kijavítva, kitisztítva visszakapta őket. A lány minden alkalommal mosolyogva szabadkozott, tudva, hogy kifogástalanul bánik a tüvel, s mielőtt

kényszerből kezdett el hímezni és varrni, igazán élvezte is. Ha ennyi év után lett volna más választása, sosem fogott volna többé tűt meg cernát a kezébe.

Csakhogy különben nem lett volna mit felvenniük, nem lett volna tető a fejük felett, és nem lett volna étel az asztalon. Számtalanszor javított ruháik így is rég kimentek a divatból, esőben beázott a tető, az asztalra pedig rendszerint csak kenyér, zöldség és krumpli került, vasárnaponként pedig még egy kis vörös hús. De még ez is több volt a semminél.

Húgai már nem is emlékeztek a hajdani bálókra és nagyszabású ebédekre, amiért Alexandra hálás is volt.

De mi lesz most velük az eddigi hitelek nélkül?

– Még több varrást fogok vállalni – jelentette ki elszántan.

– Hogy tudnál még többet dolgozni? Így is ébren vagy sokszor egész éjszaka, annyi megrendelőd van – csattant fel Corey. – Már bőrkeményedések vannak az ujjaidon!

Alexandra tudta jól, hogy Corey-nak igaza van. Ennél többet már képtelen dolgozni, hacsak nem mond le teljesen az alvásról.

– Tavaly nyáron Lord Henredon megkérdezte, meg tudnám-e festeni a portréját – szólalt meg halkán Olivia. – Akkor visszautasítottam, de most felajánlhatnám szolgálataimat a lordnak. Jó pár fontot kereshetnék így rövid idő alatt.

Alexandra döbbsen nézett aranyzőke, szép arcú idősebbik húgára. A két lány boldogsága számára mindennél fontosabb volt.

– Te tájképfestő vagy, nem szeretsz portrékat készíteni – tiltakozott lány hangon. Azonban több is volt az ellenvetés mögött. Tudta jól, hogy Henredon illetlen megjegyzéseket tett Olivianak, amit kétségtelenül illetlen közeledési kísérletek követtek volna, a lord ugyanis hírhedt szoknyavadász hírében állt.

– Én jó ötletnek tartom – ragaszkodott véleményéhez Olivia. Kemény elszántság csillogott zöld szemében.

– Remélem, erre nem fog sor kerülni – szögezte le Alexandra. Tartott tőle, hogy jó természetű hűgát csúnyán kihasználnák.

– Kétlem, hogy szükség lesz erre, Olivia – szólt közbe Edgemont, majd Alexandrához fordult. – Hány éves is vagy?

A lányt zavarba ejtette a furcsa kérdés.

– Huszonhat.

A báró elvörösödött.

– Azt hittem, fiatalabb vagy, úgy huszonnégy. De még mindig vonzó nő vagy, Alexandra, korlátozott lehetőségeidhez képest jól vezeted ezt a házat, úgyhogy te leszel az első, aki... megtanítja a hűgait a kellő tiszteletre.

A hirtelen támadt feszültségtől görcs állt Alexandra gyomrába, de erővel tovább mosolygott.

– Miben leszek én az első, apám? – kérdezte óvatosan.

– Természetesen a férjhez menésben. Régóta itt az ideje, nem gondolod?

A lány nem hitt a fülének.

– Nincs pénzünk hozományra.

– Ezt magam is tudom! – csattant fel Edgemont. – Nagyon is tisztában vagyok veled, Alexandra. Ennek ellenére érdeklődik irántad valaki.

Alexandra odahúzott magának egy széket, és leroskadt rá. Edgemont tán megőrült? Senki sem akarna elvenni egy olyan elszegényedett vénlányt, mint ő. A városban mindenki tudja, milyen munkával tartja fenn a családját, ahogy azt is, hogy apja minden áldott este iszik és szerencsejátékot űz. Egyszóval jókora folt esett a hajdan jól csengő Bolton néven.

– Ezt komolyan mondja, apám?

A férfi arca mohó mosolyra derült.

– Denney uraság érdeklődött nálad felőled tegnap este, és megkérdezte, eljöh-e látogatóba.

Alexandra a meglepetéstől oly hirtelen hajolt előre, hogy a szék két hátsó lába megemelkedett. Valóban lenne még esélye a házasságra ennyi idő után? – gondolta, s évek óta először jelent meg előtte Owen St. James arca. A férfié, akinek sok évvel ezelőtt odaajándékozta a szívét.

– Tudom, hogy ismered – folytatta az apja nyájasan mosolyogva –, hisz évekig varrtál az elhunyt feleségének. Denney már letette a gyászt, s láthatóan jó benyomást tettél rá.

Alexandra tudta, hogy most nem szabad Owenre gondolnia, a közös álmaikra, a terveikre. Felidézte helyette az előkelő külsejű, kellemes modorú, idősebb uraságot, aki mindig udvariasan és tisztelettudóan bánt vele. Nem ismerte túlságosan, de a neje jó kuncaftja volt. Sajnálta is a férfit, amikor a hölgy elment, most mégsem tudta, mit gondoljon erről az egészből.

Megborzongott. Mikor kilenc évvel korábban letett a házasságról, még tekintélyes vagyonnal rendelkező családnak számítottak, mostanra azonban sötét nyomorban éltek. Az uraságnak sok földje volt, és komoly vagyona, a vele kötött házasság jelentősen javíthatna a helyzetükön.

– Legalább hatvanéves! – kiáltotta elsápadva Corey.

– Idősebb úr, de nagyon jómódú, és még csak ötven, Corey. Alexandra szekrénye tele lesz a legszebb ruhákkal. Ennek te is örülnél, nem igaz? – fordult felvont szemöldökkel a lány felé az apja. – Pompás udvarháza van a birtokán, kocsija, csukott hintója.

Alexandra összeresztette, s igyekezett összeszedni a gondolatait. Van egy kérője, méghozzá egy vagyonos kérő. Valóban nem fiatal már, de mindig is kedves volt hozzá, s ha kiderül, hogy nagylelkű is, megmenthetné az egész családot. Ismét eszébe jutott Owen és az együtt töltött idő, s elszomorodott. De ki kell vernie őt a fejéből, döntötte el. Denney uraság udvarlása igazán hízelgő, ráadásul igazi áldás. Az ő korában és az ő körülményei között nem is várhat többet.

– Tudja, apám, hogy engem nem érdekel a divat, csak magával és a lányokkal törődöm – fogalmazott tapintatosan. Felállt, leporolta amúgy makulátlan ruháját, s óvatosan az apjára nézett. Józannak tűnt, és tudta, mit beszél. – Meséljen az uraságról! Tisztában van azzal, hogy nincs hozományom?

– Ó, istenem! – jajdult fel Olivia. – Nem veheted komolyan fontolóra Denney-t, Alexandra!

– Eszedbe ne jusson hozzámenni! – kiáltott fel Corey.

Alexandra meg sem hallotta a tiltakozásukat, Edgemont pedig szigorú pillantást vetett a lányaira.

– Tartsátok meg a véleményeteket magatoknak! Nem vagyok rá kíváncsi. Igen, az uraság tud a nehéz helyzetünkről, Alexandra.

– Van rá remény, hogy képes és hajlandó lenne hozzájárulni ennek a háznak a kiadásaihoz is? – firtatta Alexandra némi hallgatás után.

Corey odarohant hozzá.

– Hogy gondolhatsz arra, hogy hozzámenj ahhoz a kövér, öreg gazdához? – csattant fel, majd megpördült. – Nem adhatja hozzá apám az akarata ellenére!

Edgemont szeme villámokat szórt.

– Elég a szörnyülködésből, kisasszony!

– Kérlek, Corey, hadd beszéljem meg ezt a lehetőséget apával! – szorította meg húga kezét Alexandra.

– Te gyönyörű vagy, és elegáns, kedves és jó, miközben ő kövér és öreg – ragaszkodott a véleményéhez Corey. – Ez nem egy lehetőség, hanem egy olyan sors, amely rosszabb, mint a halál!

Alexandra a húga karjára tette a kezét.

– Kérlek, nyugodj meg! – mondta, majd odafordult az apjához. – Nos?

– Ennek a megvitatásáig még nem jutottunk el. Viszont Denney nagyon gazdag, Alexandra. Azt hallottam, ő Harringtonék legnagyobb bérlője, és minden bizonnyal nagylelkű lesz hozzánk.

Alexandra idegesen harapdálni kezdte a szája szélét. Lady Harrington a család régi barátja volt. Anyja és Blanche régen nagyon kedvelték egymást, s Lady Blanche évente egyszer-kétszer ellátogatott Edgemont Waybe, amikor épp erre vitt az útja, hogy lássa a lányokat. Alexandra már rég nem látogatta őt, főként azért, mert szégyellte divatjamúlt, szegényes ruhatárát. De talán itt az ideje, hogy felújítsák az ismeretséget. Lady Blanche feltehetően mindent tud Denney-ről.

– Őszinte leszek, apám. Amennyiben az uraság kész bőkezű lenni, nem látom okát, hogy elutasítsam. Már ha valóban megkér.

Corey felkiáltott.

– Te jó ég, Alexandra! – sóhajtott fel az apjuk. – Milyen csodálatos, nagylelkű nő vagy! Épp olyan önzetlen, mint az anyád. Morton Denney érzékeltette velem, hogy nagyvonalú vőm lenne, ezt a házat meg elvezetné Olivia, miután férjhez mentél.

Alexandra a hűgára nézett, akiról lerítt a zaklatottság. Szerette volna megnyugtatni, hogy ne aggódjon, rendben lesz minden.

– Az uraság holnap délután tiszteletét teszi. Elvárom, hogy ünneplőt öltsetek – mosolygott elégedetten Edgemont. – Akkor most megyek.

Corey azonban durván megragadta apja karját, amint az indulni készült.

– Nem adhatja el Alexandrát annak a gazdának! – kiáltotta haragtól pirosuló arccal. – Ő nem egy zsák krumpli!

– Corey... – rántotta le hűga kezét apjuk kabátujjáról Olivia.

– De hát ezt csinálja! – fakadt ki a lány majdnem sírva. – Eladja Alexandrát annak a kövér, öreg gazdának, hogy megtömhesse a zsebét, és megint legyen mit elkártyáznia!

Edgemont keze meglendült, s hangosan csattant Corey arcán. A lány felszisszent a fájdalomtól és a meglepetéstől, az arcához kapott, s könnyek gyűltek a szemébe.

– Elegem van a pimaszságodból! – sziszegte az apja vörös arccal. – És az sem tetszik, ha ti hárman összefogtok ellenem. Az apátok vagyok, és ennek a háznak a feje. Mindannyian azt teszitek, amit mondok. Úgyhogy jól figyeljete! Alexandra után rajtatok a sor.

A két lány kikerekedett szemmel nézett egymásra. Alexandra eléjük lépett, s azt kívánta, bárcsak Corey meg tudná bocsátani az apjuknak, hogy ide juttatta a családot. Persze tudta, hogy amilyen fiatal, sosem lesz erre képes. Ám ez akkor sem mentség apjuk durva viselkedésére. Beállt Corey és Edgemont közé, hogy elválassza őket egymástól, Olivia pedig támogatólag ölelte át a vállát. Corey dacosan felszegte a fejét, bár közben remegett.

– Természetesen apám ennek a háznak a feje, és természetesen azt tesszük, amit mond – csitította a férfit, de az csak nem enyhült.

– Komolyan mondtam, Alexandra. Döntöttem ezzel a házassággal kapcsolatban, akár beleegyezel, akár nem. Akkor is legfőbb ideje férjhez menned, ha Denney nem hajlandó anyagilag támogatni még minket is.

Alexandra megdermedt. Nem szólt ugyan semmit, de igencsak elcsodálkozott. Túl idős volt már ahhoz, hogy rákényszerítsék bármire, legyen szó házasságról vagy akármi másról.

Apja engedékenyebb hangot próbált megütni.

– Jó lányom vagy, Alexandra, és igazság szerint a te érdekeidet tartom szem előtt. Mindannyiótoknak szüksége van férjre és saját otthonra. Nem engedhetem meg magamnak, hogy várjak holmi jóképű, fiatal kérőkre. Bárcsak megtehetném! De megteszek értetek minden tőlem telhetőt, és fogjátok fel hatalmas szerencsének, hogy Alexandra felkeltette Denney figyelmét az ő korában. Az ajánlatától végre észhez tértem. Anyátok biztos forog a sírjában, amennyire elhanyagoltam a jövőtöket – mondta, majd Corey-ra és Olivióra villantotta a tekintetét. – És a fenébe is, ezért elvárok tőletek némi hálát!

Egyik lány sem mozdult.

– Akkor most megyek. Terveim vannak estére, ha mindenképp tudni akarjátok – tette hozzá, aztán lehajtott fejjel, kerülve a tekintetüket kisietett a szobából. Mindenki tudta, hova megy.

Miután becsapódott mögötte a bejárati ajtó, Alexandra odafordult Corey-hoz.

– Jól vagy?

– Gyűlölöm! – felelte a haragtól remegve Corey. – Mindig is gyűlöltem. Nézd, mit tett velünk! És most meg azzal jön, hogy téged kiházasít.

Alexandra átölelte a kishűgát.

– Nem gyűlölheted, hiszen az apád. Nem tehet a játékszenvedélyéről, és az ivás is betegség. Drágám, én csak segíteni akarok neked meg Oliviónak. Annyira szeretném, hogy legalább nektek jobb életetek legyen!

– Mi nagyon jól megvagyunk – zokogott most már Corey. – Minden az ő hibája! Miatta élünk így, miatta kedveskednek nekem virággal a városi fiatalemberek, aztán meg összesúgnak a hátam mögött, hogy fel kéne emelni a szoknyám. Az ő hibája, hogy szakadt ruhában járok, és mindenki lenéz! Igenis gyűlölöm, és meg fogok szökni, mielőtt engem is hozzáadna valami rémes öregemberhez.

Kitépte magát Alexandra karjából s elrohant.

A két lány összenézett, s nehéz csend telepedett a helyiségre.

Aztán Olivia megérintette nővére karját.

– Ez nem lesz jó így. Anyánk egy herceget választana neked, ebbe sosem menne bele. Miattunk ne tedd,

Alexandra! Mi jól vagyunk így, a lényeg, hogy együtt a család.

Alexandra megborzongott. Elizabeth Bolton Owent kívánta neki férjül, s boldog volt, hogy a lánya megtalálta az igaz szerelmet. Olivianak igaza van, anyjuk sosem menne bele a Denney-vel kötendő „ésszerű”, haszonnal kecsegtető házasságba.

– Anya halott, apa pedig teljesen elzüllött. Ez a család az én felelősségem, Olivia, egyedül az enyém. Ez a frigy áldás.

Olivia állkapcsa megfeszült, s hosszú csend telepedett a nővérek közé, mielőtt a lány megszólalt.

– Amikor apánk elmondta a hírt Denney-ről, láttam az arcodon, hogy senki sem fog tudni lebeszélni erről a szörnyű házasságról. Egyszer már feláldoztad magad értünk, de akkor még túl fiatal voltam, hogy megértsem. Most pedig megint erre készülsz.

Alexandra elindult a lépcső felé.

– Ez nem áldozat – jelentette ki. – Segítenél kiválasztani a ruhámat?

– Kérlek, Alexandra, ne tedd!

– Csak egy hurrikán állíthatna meg, vagy valami hasonlóan félelmetes természeti erő.

Tökéletesen egyforma, éjfekete lovak által húzott hatalmas, fényes, fekete hintó robogott lefelé az úton, ajtain a Clarewoodok vörös és arany címerével. Hátulján két libériás inas állt, fényűző belsejében, mely ugyanolyan színekben pompázott, mint a címer, Clarewood hercege fogta lazán a kapaszkodót. Tekintete a sötétszürke eget pásztázta. Ajka mosolyra húzódott a dörgés hallatán. Villám hasította ketté az eget, s a férfi mintha derült volna rajta. Nem csoda. Szörnyű vihar volt készülöben, s a borús, nyirkos idő tökéletesen illett ehhez a sötét alkalomhoz.

Feszülten gondolt az előző hercegre, a férfira, aki felnevelte.

Stephen Mowbray, Clarewood nyolcadik hercege, az ország leggazdagabb és leghatalmasabb arisztokratája kék szemének szenvtelen tekintetét az előtte álló sötétszürke mauzóleumra vetette.

A Mowbray család immáron hét generációjának nyughelye egy kopár domb tetején állt. Mihelyt megállt a hintó, az eső ömleni kezdett. A férfi nem mozdult, hogy kiszálljon, sőt még nagyobb erővel markolta a szíjat.

Azért jött, hogy tiszteletét tegye az előző herceg, Tom Mowbray előtt a férfi korai halálának tizenötödik évfordulóján. Sosem gondolt a múltra, haszontalannak tartott minden efféle dolgot. Ma azonban már hajnal óta fájt a feje. Ezen a napon nem lehetett kikerülni az emlékeket. Hogy máshogy lehetne leróni az ember tiszteletét a holtak előtt?

– *Beszédem van veled, Stephen.*

Épp mélyen elmerült a tanulásban, amikor megszólították. *Kitűnő diák volt, minden tudást elsajátított, amire csak lehetősége nyílt, pedig ilyen kiváló eredményekhez kivételes szorgalomra, odaadásra és fegyelemre volt szükség. Számára már kora gyermekkorától természetes volt, hogy ki akarjon tűnni a többiek közül, őt kezdettől így nevelték. Végül is egy herceg nem engedheti meg magának, hogy ne legyen tökéletes. Egyetlen pillanatra sem emlékezett az életéből, mely ne azzal telt volna, hogy nagy igyekezettel elsajátít ezt vagy azt. A legfolyékonyabb francia beszéd sem volt elég jó, egy átugratott sövény sem volt elég magas, egy matematikai egyenlet sem volt elég bonyolult. Már hat- vagy hétéves kislányként is éjfélig tanult, mégsem kapott soha egyetlen dicséretet sem.*

– *Ez a dolgozat csak kilencvenkét százalékra sikerült – förmedt rá nyersen a hetedik herceg.*

Ő remegve nézett fel az előtte álló magas, jóvágású, szőke férfira.

– *Igen, kegyelmes uram.*

A papír gombócba gyűrve végezte a kandallóban.

– *Írd újra!*

Megírta, s ezúttal kilencvennégy százalékra teljesített. A herceg olyan dühös lett, hogy bezavarta a szobájába, s ki sem jöhetett onnan a hét hátralévő részében. Végül elérte a száz százalékot.

Arra riadt fel a gondolataiból, hogy az egyik inas kinyitja előtte az ajtót, a másik pedig fölé tart egy esernyőt. Egyre hevesebben esett.

A férfi feje még jobban megfájdult. Odabiccantott a szolgáinak, s nagy lendülettel kiszökött a hintóból,

ügyet sem vetve az esernyőre. Bár fején a szokásos posztókalapot viselte, ruhája nyomban átázott.

– Várjanak csak itt! – szolt a szolgákhoz, akik addigra már ugyanolyan vizesek voltak, mint ő.

Miközben átvágott a birtokán a mauzóleum felé, látta a kastélyát a gerinc mögött, melyen a márvány sírbolt kapott helyet. Pompás park ölelésében világlott ki a sötét lombok és a még sötétebb ég háttéréből. Kelet felől megdördült az ég, s most már ömlött az eső.

Stephen benyomta a sírbolt nehéz ajtaját, belépett, s gyufa után tapogatózott. Egyenként meggyújtotta a lámpásokat, miközben a távolban tovább zengett az ég. Az eső nagy erővel verte a sírbolt tetejét. A férfi minden idegszálával érezte, hogy Tom Mowbray ott fekszik a koporsójában a sírkamra túlsó végén, s rá vár.

Tizenhat évesen örökölte meg tőle a hercegi címet. Addigra már tudta, hogy nem Tom a biológiai apja, bár nem mondta meg neki senki, és nem is számított igazán. Végül is kezdettől úgy nevelték, hogy ő lesz a következő herceg, Tom örököse. A felismerés nem hirtelen jött, hanem lassan lopózott be a tudatába, mint valami nyugtalanító, egyre biztosabbá váló sejtelem. A herceg hírhedt volt a viszonyairól, Stephennek mégsem volt egyetlen féltestvére sem, sehol egy fattyú. Különös, nem igaz? A fiúhoz eljutottak a pletykák elszigetelt gyermekora ellenére, mely magántanárok és a szülei társaságában telt Clarewood falai között. Amióta csak az eszét tudta, ott keringtek körülötte egész életében. Meghallott egy-egy elejtett szót egy nagyszabású, clarewoodi bálon vagy az alagsorban, a szolgák között. S bár nem zavarta, ha megütötte a fülét az „elcserélt gyerek” vagy a „fattyú” kifejezés, lassan kezdte felfogni az igazságot.

Úgy tartotta, a gyermekkor leckéi csak hasznára válnak az embernek. A pletyka követte, bárhová is ment, táplálta az irigység, a féltékenység meg a rosszindulat. Sosem törődött a piszkálódásokkal, miért is tette volna? Senkinek sem volt az övéhez fogható hatalma a birodalomban, kivéve persze az uralkodócsaládot. Nem érdekelte, hogy hidegnek, kíméletlennek és elutasítónak találják, akinek semmi más nem fontos, csak Clarewood. A clarewoodi örökség csaknem minden idejét felemésztette, a maradékról pedig az alapítvány gondoskodott, melyet ő maga hozott létre az örökségből. Mióta átvette a gyeplőt a hercegségben, megháromszorozta a birtok értékét, az alapítvány pedig menhelyeket, kórházakat és más jótékonyági intézményeket hozott létre a nevében birodalomszerte.

Tekintetét apja világos kőből faragott szarkofágjára emelte a helyiség végében. Anyja, az özvegy hercegné nem akart vele tartani aznap, és ő nem is hibáztatta ezért. A herceg hideg, túlzottan kritikus, sokat követelő ember volt, mindketten szenvedtek a zsarnokságától. Sosem fogja elfelejteni, milyen kitartóan védte őt tőle az anyja, ahogy két szülője vég nélküli gyűlölködését, ellenséges hangú vitáit sem. Tom azonban mégiscsak megtette a kötelességét, nem igaz? És ez a kötelesség nem volt más, mint hogy olyanná nevelje Stephent, aki képes sikerrel továbbvinni a rangot és a birtokot. Sokan nem lettek volna képesek magukra venni a hercegi címmel járó hatalmas felelősséget, míg ő már alig várta, hogy bizonyíthasson.

Döbbenetes nyugalom uralta a sírboltot, bár nem volt teljes a csend, mert az eső szinte fülsiketítően dobolt a tetőn. Stephen levett egy fáklyát a falról, lassan odasétált a fehér márványszarkofághoz, s lenézett az apja faragott képmására. Nem mondott semmit, igazából nem volt mondanivalója.

De hát ez mindig is így volt közöttük.

– Téged hívat.

A fiú gyomra görcsbe rándult. Gondosan becsukta a tankönyvet, melyet épp olvasott, s felnézett az édesanyjára. Sápadt arcáról leolvasta, hogy a herceg elérkezett a halál kapujába. Már három napja haldoklott, s kezdett kibírhatatlaná válni a várakozás. Nem mintha holtan szeretne volna látni az apját, de tudni lehetett, hogy nincs visszaút, s a várakozás mindenkit megviselt. Még őt is, pedig úgy nevelték, hogy egy hercegnek minden terhet el kell viselnie a hercegség nevében, és képes is elviselni.

Lassan felállt, s megpróbálta kordában tartani az érzelmeit, főleg mert nem is tudta teljesen beazonosítani őket. Ő Clarewood jövődó hercege, aki mindig is teljesíteni fogja a kötelességét, és megteszi, amit kell. Amikor az apja meghal, átveszi az uralmat a birtok fölött, és kitűnő munkát fog végezni mint Clarewood nyolcadik hercege. Bármilyen bizonytalanságot is érez, el fogja fojtani magában. A bizonytalankodás kizárt, ahogy a félelem, a harag és a fájdalom is.

A hercegné merőn az arcába nézett, mint aki könnyekre számít.